

பாப்பா நீனைவுகள்

‘பாப்பா’ நினைவு அஞ்சலி

பிறப்பு: 23.08.1958

மறைவு: 12.07.2019

தெல்லிப்பறை, அம்பனையில்
மகாஜனக் கல்லூரிக்கு அருகில் பிறந்து
மகாஜனக் கல்லூரியில் கல்வி கற்று
கடந்த 33 ஆண்டுகளாக இங்கிலாந்தில் வசித்து வந்த
திருமதி சிறிபாஸ்கெங்காதேவி இராஜரத்தினம் அவர்களின்
நினைவாக வெளியிடப்படுகிறது
11.08.2019

எனது பள்ளித் தோழி

திருமதி சிறிபாலகெங்காதேவி இராஜரத்தினம், 'பாப்பா' என செல்லமாக குடும்பத்தினரால் மட்டுமன்றி அனைவராலும் அன்பாக அழைக்கப்படுபவர். எமது பாசத்திற்கு உரிக 'கங்கா' அண்ணா குடும்பத்தில் ஒருவர். சக மகாஜனன். நாங்கள் இருவரும் வெவ்வேறு வகுப்புக்களில் படித்தாலும், சாரணர் இயக்கமும் அதன் பல்வேறு நிகழ்வுகளும் தான் எம்மை நெருக்கமாக இணைத்தன. பல சாரணர் பாசறை நிகழ்வுகளும், எமது மரியாதைக்கும் அன்புக்கும் உரிய ஆசிரியை அமிர்தநாயகம் அவர்களின் (திருமதி ஞானா துரைரத்தினம்) அவர்களின் சமையற்கலை நிகழ்வுகளும் தான் 'பாப்பாவினது' திறமையை, பண்பை, அன்புள்ள த்தை, இணைந்து இயங்கும் சிறப்பை வெளிப்படுத்திய நிகழ்வுகளாகும். இவையே 'பாப்பா' எனது அன்புக்குப் பாத்திரமாகக் காரணமாக அமைந்தன.

நம்மில் பலர் பலவித இழப்புக்களுக்குப் பிறகு, புலம் பெயர்ந்து, பல சமைகளுடன், சுற்றும், நட்புக்களின் தொடர்பு குறைந்தும், அருகிப்போன காலகட்டத்திலும் எமது நட்பும் சந்திப்பும் தொடர்ந்தன. இதற்கு, எங்கள் அன்புக்கும் பெருமதிப்புக்குமுரிய மறைந்த அதிபர், எனதும் எனது கணவரதும் இரண்டாவது தந்தைக்குரிய ஸ்தானத்தில் இருந்த திரு பொ. கனகசபாபதி அவர்களின் தொடர்பே காரணமாகும்.

அதிபரது ஒவ்வொரு இலண்டன் பயணத்தின் போதும், ஒரு சில குடும்பங்களுடன் அவர் தங்குவார். அவற்றில் சபேசனின் இல்லமும் எமது இல்லமும் முக்கியமானவையாகும். அவரது பயண, நிகழ்ச்சி ஏற்பாடுகளில் 'கங்கா' அண்ணரின் பங்கு மிகப் பெரியது. இதுவும் எமது நட்பு தொடர்ந்தமைக்கான பாலமாக அமைந்தது.

அவளது இழப்பு ஈடு செய்ய முடியாதது. அவள் எம்முடன் இல்லை இன்னமும் நம்ப முடியவில்லை.

அவரது ஆத்ம சாந்திக்கும், அன்புக் கணவரும் சகோதரர்களும் அவரது இழப்பிலிலுந்து மீண்டுவரவும் இறைவனை வேண்டி நிற்கிறோம்.

வைத்திய கலாநிதி மலர்விழி பகீரதன்

Eulogy

We are honoured to be given the opportunity to say a few words about Papa Auntie. She was a cheerful woman who would always give a helpful hand to anyone. She made everyone around her happy. Whether it was her cakes and mutton rolls, her phone calls, or even her big smile, she was always great to be around.

When we were children, she'd often pick us up from school after we'd finished, more often than my parents. Because our parents worked late in the evenings, my sister and I spent a lot of time at her house. I remember the noodles she always made for Mama before he went to work and how she'd always make a little bit extra for us two.

My aunt taught my sister and I a lot of valuable skills over the years. She was an incredible cook and baker. She was the one who kick-started my love for food and helped teach my sister how to make cakes. She always told me to save my money, which makes me wish I listened to her then.

When my aunt was in the hospital it was a very difficult time for our entire family. Papa Auntie was such a positive and strong lady who was never down. She always encouraged us to work hard now to reap the benefits in the future, but to enjoy your life at the same time. We were happy to do whatever we could when she was poorly, because no matter how much we helped her we felt like it was nothing compared to everything she did for us over the years.

We will miss our aunt's smile and positive attitude. She was an incredible sister, wife and aunt. She will be missed by a lot of people here today. We wish you peace and will always love you.

By Parithi Srisabesan
With Sister Ponni Srisabesan
Delivered at the funeral service

குடும்ப நண்பர் - தோழர் வி சிவலிங்கம் இறுதிச் சடங்கில் ஆற்றிய உரை

அன்புச் சகோதரி பாப்பா அவர்களே!

உங்கள் இனிய வாழ்வின் இறுதித் தருணத்தில் மிகவும் கனத்த இதயத்துடன் இந்த அஞ்சலியைச் செலுத்துகிறேன். எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான, நெருக்கமான ஒரு குடும்பமே உங்கள் குடும்பம். அது போலவே என்றும் என்னை ஓர் சகோதரனாக ஏற்று, எனது குடும்பத்தினர் மீதும் நீங்கள் செலுத்திய அன்பிற்குக் காணிக்கையாக என் நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

ஒவ்வொரு மனிதரும் இப் பூவுலகில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் தமது அடையாளத்தைப் பதித்தே செல்கிறார்கள். அந்த விதத்தில், உங்கள் வாழ்வின் அத்தியாயங்களை இந்தத் தருணத்தில் புரட்டிப் பார்க்கிறேன். உங்கள் பாடசாலை நாட்கள் முதல், இற்றை வரை நீங்கள் நல்ல தோழிகளை, நல்ல உறவினர்களை மொத்தத்தில் நல்ல மனிதர்களைச் சம்பாதித்துள்ளீர்கள். இவைதான் நீங்கள் விட்டுச் செல்லும் தடயங்கள்.

நீங்கள் நோயுற்ற வேளையில் உங்கள் நலம் விசாரித்து உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்தன. தமது இனிய நினைவுகளைப் பகிர்ந்தவாறே நலம் விசாரித்தனர். இத்தனைக்கும் நீங்கள் ஓர் வசதிபடைத்த அல்லது புகழ்பெற்ற குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் அல்ல. சாமான்ய உழைக்கும் தொழிலாளி ஒருவரின் பிள்ளையாகவே இருந்தீர்கள்.

இருப்பினும் இத்தனை மனிதர்கள் உங்கள் நலத்தில் ஏன் அக்கறை செலுத்தினார்கள்? ஏன் கவலையடைந்தார்கள்? என எண்ணிப் பார்க்கிறேன். இத்தனைக்கும் காரணம், நீங்கள் ஏனையவர்கள் மீது செலுத்திய கரிசனையின் பிரதிபலிப்பாகும்.

உங்கள் குடும்பத்தினர் ஒவ்வொருவரும் அடுத்தவர் மேல் காட்டிய அன்பும், பரிவுமே நீங்கள் இன்று விட்டுச் செல்லும் அசையாத நினைவுகளாகும்.

இன்றைய தனிமனித வாழ்வு என்பது எல்லையில்லாத போராட்டங்கள் நிறைந்தது. இப் போராட்டங்கள் எதுவும் உங்கள் முகத்தில் துலங்கியதில்லை. ஒரு சமயம் உங்கள் உடல்நிலை மிகவும் மோசமாகக் காணப்பட்ட வேளையில் அறுவைச் சிகிச்சை செய்யவேண்டுமென வைத்தியர்கள் தெரிவித்தனர். ஆனால் உங்கள் உடல்நிலை பல்வேறு பிரச்சனைகளை ஏற்படுத்தலாம் என்ற அச்சம் உங்கள் சகோதரர்கள் மத்தியில் காணப்பட்டது. இது குறித்து 'பாப்பாவிற்குத் தெரியுமா?' என உங்கள் அன்புக்குரிய அண்ணர், எனது நெருங்கிய நண்பர் 'கெங்கா'வைக் கேட்டேன். 'அவள் அதுபற்றிக் கவலைப்படவில்லை. செய்யவேண்டுமெனில் தயக்கம் தேவையில்லை' எனக் கூறியதாகத் தெரிவித்தார். எதையும் இலகுவாக ஏற்றுக் கொள்ளும் உங்கள் மனநிலை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.

இவ் வேளையில் நீங்கள் பிரிந்து செல்லும் உங்கள் அன்புக் கணவர் ராஜரத்னம் அவர்கள் உங்களை நன்கு புரிந்துள்ள ஒருவராகவே நான் காண்கிறேன். உங்களுக்குப் பிடித்த நிறத்திலிருந்து, உணவு வரை நன்கு தெரிந்து வைத்துள்ளார்.

அந்த பண்புள்ள இனிய மனிதரை நீங்கள் நேசித்தது போலவே, உங்கள் சகோதரர்களும் நேசிப்பார்கள் என்பதை கடந்த சில மாதங்களில் நன்கு தெரிந்துகொண்டேன்.

அன்புச் சகோதரி அவர்களே!

உங்களது சிரிப்புக் கலந்த இனிய நினைவுகள் என்றும் எம்மோடு நிலைத்து நிற்கும். ஒவ்வொருவருக்கும் இப் பயணம் உண்டு. நீங்கள் இம் மண்ணில் விட்டுச் செல்லும் அன்பும், பாசமும் எங்கள் நினைவுகளை விட்டு அகலாது என்ற உறுதியோடு உங்கள் இறுதிப் பயணத்திற்கு விடை கூறுகிறேன்.

Rengan Devarajan

This is my tribute to Pappa Acca that I wrote on the last birthday :

நாகலிங்கம் குடும்பத்தினரின் நல்ல இயல்புகளின் உச்சம் எங்களுடைய பாப்பா அக்கா (வயது பேதமின்றி). நாங்கள் தினமும் சந்திக்க விரும்புகின்ற ஒருவர். முகத்துக்கு நேரே நேர்மையாகக் கதைப்பவர். உறுதியான கொள்கைகளுடையவர். இந்தப் படங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிரித்தபடியே இருக்கிறார். நீங்கள் அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் பல்லாண்டு வாழ வேண்டும். மனதார வாழ்த்துகிறேன்

Pappa Acca will be missed very much. My heartfelt condolences to a great human

EULOGY

From memory and stories I have been told, Papi Mammi played a predominate role in my upbringing. We used to live together in Norfolk house. Despite not having much of a recollection there, I have been told she would help my mother look after me on a daily basis and how much she adored me because I was the perfect child – clearly that still remains true.

Despite us moving places when I got a little bit older, I still have fond memories of Papi Maami visiting us on a regular basis, where she would pick on my sister and they would constantly bicker over the fact that Papi Maami preferred me – I mean come on who would not? Growing up we saw Papi Maami here and there at family parties and functions. Since Papi Maami began to get visibly sick, my sister and I made the conscious decision to try spend more time with her, but when we went over to her house in March, we did not really think that would be the last time we saw her properly. Even though it was obvious that she was in discomfort, Papi Maami still joked around as always.

My parents always spoke well of Papa Maami, and from what I knew, she was a strong, independent, feisty but honest woman. She told people straight how she felt. She put people in their place and laid it clear how things were. She didn't beat around the bush. I personally think that is an admirable trait. Looking back now, I wish I was able to spend a little bit more time getting to know her as an adult in comparison to how much I spent with her as a toddler. But I guess it is what it is.

I guess, life is a little bit crazy. For someone who usually has a lot to say. I really did not know what to say today. I do not think Papi Maami's death has fully hit me. She was fairly young. Over the past week, I have sat and thought over a few things. Some things I just could not get my head around. Whether she had a feeling if her time had come? If she knew that Saturday would be her last time leaving her house as she left for her regular dialysis – which ended up being her last?

But there's fate. Fate has a time and place for us all and nothing we can do or say will change that.

I guess the most painful goodbyes are the ones that are never said nor explained. I am extremely glad that now she is at peace.

Shairra Uthayakumar
Delivered at the Funeral

EULOGY

Good morning, Friends, Family, and loved ones.

My name is Janagan, and I am the oldest first nephew to the late Mrs Sribalagengathevy (Pappa).

Firstly... I'd like to thank you all for being here with us today and paying your last respects to Anta.

The family and I would like to thank you all for your prayers and support during this difficult time.

Whenever I drove Anta and Mama home after an event or occasion, she would love talking about all the people that were there, and what they said. It would always make her smile... Even if that event was as difficult as a funeral. So, I know that she would love seeing so many familiar faces for her here today.

Anta came to the UK in 1986, when I was a year and a half... barely a toddler. Shortly after, we shared a room together, and if truth be told, I made her life a misery.

I have vague memories of making her cry when I was a child, and that always stuck with me... That guilt always stayed with me...

Until one day I realised that Anta had the last laugh the whole time. She wasn't hurt after all... It was just her wicked sense of humour...

Whether we were a few months old or as old as I am, she always tried to put a smile on our faces in her own way.

Which was with kindness, with generosity and with her warm smile.

I have many memories of Anta, but a period of time which I keep repeating in my mind, is when I used to finish school, and instead of going home, I would go to Anta's house, where I always knew she would be baby sitting my little cousin Saira.

Mama would be in the room resting, and Anta would watch her TV shows, and rest on the sofa... And I'd sit there with the baby (Saira) in the bouncer next to me, and we'd all watch TV together.

It sounds simple, and it might sound boring to many, but it was something that I cherish... It was a period of my life, where things were peaceful and tranquil, and I needed that, I knew I could get that when I was at Anta's house.

I look around and I see a lot of faces, and I know everyone here have had their lives touched by Pappa Anta at one point or another.

Most of my cousins and close friends here have had that pleasure of her being in their lives from the day that they were born, or if not from a very young age.

Other than my own Mother, there are many strong women in my life – they are all very close to my heart and most of them are here today... But she was the first... the one who looked after me for the longest... She was my second Mum.

In actual fact, to all of my generation and those younger than me...

I believe she was the Mum that we all had but who had none of her own.

It is common knowledge that she was very sick for a very long time, and we have gone on a long journey as a family and the fight she has had to endure, is now over.

I look around and I see a lot of faces, and I know everyone here have had their lives touched by Pappa Anta at one point or another.
Most of my cousins and close friends here have had that pleasure of her being in their lives from the day that they were born, or if not from a very young age.
Other than my own Mother, there are many strong women in my life – they are all very close to my heart and most of them are here today... But she was the first... the one who looked after me for the longest... She was my second Mum.
In actual fact, to all of my generation and those younger than me... I believe she was the Mum that we all had but who had none of her own.
It is common knowledge that she was very sick for a very long time, and we have gone on a long journey as a family and the fight she has had to endure, is now over.

However, I remember a day towards the end of last year where I went with Dad to the hospital in London. Dad had told me that things were quite serious, and he was upset... as if for the first time, he could not fix things.
My father has always been protective of his sisters. And so, in only the way the brother in him could, he hid the truth away from her... The truth that the Doctors had said that Anta needed a heart transplant but couldn't get one because she needed a kidney transplant... and they could not give her that because she needed a heart transplant.... He didn't want his baby sister to be scared.
We were in a hopeless situation, but after some time Anta knew, the doctors had to talk to her, and she knew everything. Rightly or wrongly, Dad couldn't hide it, nor could he protect his sister anymore, or make things right.
But even in a weak and feeble state, Anta sat at the end of her bed, with her hospital gown on, laughing and smiling and joking with me.

In the face of hopelessness, she was stronger than I think even he could have imagined.
If you all knew what I knew, you would know how much of a roller coaster this journey has been, and how many times Anta and Mama could've just given up... But that is not the will of Pappa. She fights her battles, in hospitals, in life, and now in spirit.
I have always believed actions speak louder than words. And through Anta... I watched courage in the face of adversity, A roaring heart, when hers was all but done, and a smile, that was worthy of any aunt... or any mother.
I want to thank her for everything she has done for me, for everything she still does for me from wherever she is...

And before I forget... Rajaratnam Mama... I want to thank you for making her happy over the last 20 years... That smile I talk off, grew larger the moment she married you, and I am grateful for all that you have done for her, and for us. So, thank you Mama.

I want to end with my last memories with Anta while she was happy and capable and smiling...

together... Simple and boring to some, but peaceful and tranquil to me.

I helped her, and mama move home before I went on my recent travels, and at the end of the evening she gave me money to buy herself, Mama and me some Chinese food... The house a mess from the move, things everywhere, we sat there in her room eating away together... Simple and boring to some, but peaceful and tranquil to me.

The next day I came by with Dad to check on things, and I was leaving later that evening... My last words were. Ok Anta... Poitta Varen... I put my hand on my heart, when I tell you, that I had an overwhelming feeling that that would be the last time that I would see or speak to Anta... To the point that I spoke to Dad about what should happen in the event that Anta passed away... At the time he told me to continue on my journeys, as Anta would want me to... That was in January...

Fast forward 6 months, and far up in the Himalayas, for the first time in almost two weeks I have had internet access, I find out the news of what has been happening back here, and the last words my father ushered to me, before I got cut off was... "come home"...

No matter what we agreed before, my overwhelming emotions were that I wanted to be there for Anta. So somehow, I made it back in time to see her... to say my prayers... for her to be at peace... and to thank her at her bedside in my own quiet stillness... for every day she took care of me. I hope she is at peace now, she has to be, because she deserves it. I know she's amongst loved ones, and such is life, that one day we will all be in that beautiful and special place together.

Till we meet again. **Rest in Paradise.** From the bottom of my heart... Thank you Anta.

Janagan Srigengatharn

Delivered at the Funeral

பாப்பா என்ற நாகலிங்கத்தின் மகள்

திருமதி சிறிபாலகெங்காதேவி இராஜரத்தினம் அவர்கள் அம்பனை, தெல்லிப்பழை திரு நாகலிங்கத்தின் மகள். 'பாப்பா' என்பது அவரை குடும்பத்தாரும் நண்பர்களும் செல்லமாக அழைக்கும் பெயர். இந்தச் செய்தியை எனது ஆழ்ந்த மனத்துக்கத்துடன் எழுதுகின்றேன். சிறிகெங்காதரன் உட்பட அமரர் நாகலிங்கத்தின் பிள்ளைகளை சிறுவயதில் இருந்தே தெரியும். தெல்லிப்பனை மகாஜனக் கல்லூரிக்கு அருகாமையில் இருந்தவர்கள். மகாஜனக் கல்லூரியுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தவர்கள். கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு, அங்கு மாணவர்களாக இருந்த பொழுதே பலதுறைகளில் அர்ப்பணிப்புக்களைச் செய்தவர்கள். விளையாட்டுத்துறை, இலக்கியத்துறை, சாரணர் இயக்கம் என பலவற்றில் மாணவ காலத்திலேயே முன்னின்று செயற்பட்டார்கள்.

சிறிபாலகெங்காதேவி தனது இளம் பராயம் தொட்டு 12ம் வகுப்பு (A/L) வரை மகாஜனாவில் கல்விகற்று சிறந்த மாணவியாக இருந்தமையை நான் அறிவேன். இவர் கல்விக்கு மேலாக விளையாட்டுத்துறையில் வலைப்பந்தாட்ட வீராங்கனையாக சிறந்து விளங்கினார். கல்லூரி மாணவ தலைவியாகவும் சாரண இயக்கத்தின் தலைவியாகவும் இருந்ததுடன் மனையியலில் சிறந்த ஒரு மாணவியாகவும் திகழ்ந்தார். இதனால் கல்லூரியில் எல்லோரலும் மதிக்கப்பட்ட இளம் மாணவியாக விளங்கினார்.

சிறிபாலகெங்காதேவி லண்டனுக்கு 1986ம் ஆண்டு வந்தார். இவர் தனது தமையனார் சிறிகெங்காதரனுடன் மகாஜனக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கத்தின் அங்குரார்பண ஒன்றுகூடலுக்கு வந்திருந்தமையை நான் அறிவேன். தன்னுடைய குடும்ப வாழ்க்கைக்கு பாதிப்பு இல்லாமல் மகாஜன பழைய மாணவர் சங்க நி-கழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றிலும் பங்குபற்றி இருக்கிறார். கடந்த 32 ஆண்டுகளும் சங்கத்தின் அங்கத்தவராக இருந்து வருகிறார். இவருடையதும் இவருடைய சகோதரர்களுடையதுமான பங்களிப்பை மகா ஜன பழைய மாணவர் சங்கம் மதிப்புடன் வரவேற்க வேண்டும். இந்த பழைய மாணவர் சங்கத்தின் ஆரம்ப தலைவராகவும் நீண்டகால காப்பளராகவும் இருக்கும் எனக்கு இவருடைய பங்களிப்புப் பற்றி நன்கு தெரியும் இவர் நோய்வாய்ப்பட்டு திடீரென செயல் இழந்தபோது, அதனை அறிந்தவுடன் எனது இருப்பிடத்திலிருந்து லா யிசம் வைத்தியசாலைக்குச் சென்று அவருடைய நிலைப்பாட்டை அறிந்து கொண்டேன். அவருக்குச் சிகிச்சை அளித்த வைத்தியர்களுடனும், தாதிமார்களுடனும் கலந்து ஆலோசித்து 'பாப்பாவின்' ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திக்குமாறு ஆலோசனை கூறினேன்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!

டாக்டர் சீ நவரத்தினம்

“செல்ல பாப்பா”

சின்ன வயதிலேயே என்னைக் கவர்ந்த மனை அது. மகாஜனக் கல்லூரிக்கு கிழக்கு ஒட்டிய, கல்லூரி கிணற்றோடு தண்ணீர் பங்கையும் கொண்ட வீடு அது. பள்ளி விட்டதும் துள்ளி ஓடத் துடிக்கும் மாணவர்களின் சைக்கிள்கள் முற்றத்தை நிறைத்து நிற்கும். முன்புறம் பிரதான வீதி - பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை வீதி. முன்புற வீதிக்கு அப்பால் அம்பனைத் தோட்ட வெளி. வாளிப்பான காற்று முன் வேலிக் கதியால் கிளைகளில் தலை சீவிக் கொண்டு விறாந்தையில் தாண்டவமாடும். ஏந்நேரமும் மாணவ நண்பர்களால், உறவினர்களால் உலாவலிலும் குலாவலிலும் வீடு கலகலக்கும். வீடு கட்டப்பட்ட ஆரம்ப காலங்களில் நீல குளாய் மின் குமிழ்களின் ஒளிக்கதிர்களில் பக்கங்களின் பார்வை தொலைவுவரை 'இது நாகலிங்கத்தார் வீடு' என பறை சாற்றி நிற்கும். பொதுஉடமை இயக்கத் தலைவர்களின் படங்கள் சுவர்களில் தலைகாட்டி நிற்கும். இவ் இல்லத்தின் பெயர் 'அறிவகம்' ஆகும்.

எங்கள் அம்மம்மா அன்னலட்சுமி தம்பு உபாத்தியாசும் வள்ளிப்பிள்ளை கந்தப்பிள்ளையும் நல்ல நண்பிகள். அதேபோல எங்கள் அம்மாவும் நாகலிங்கம் அம்மானும் ஒத்த வயது விளையாட்டுப் பிள்ளைகள். இந்தத் தொடர்பு தலைமுறை தாவி 'கெங்கா வீட்டுக்கும்' நட்பாகத் தொடர்ந்தது. கெங்கா, ரவி, பெரியபிள்ளை, பாப்பா, சபேசன் எல்லோருமே பள்ளியிலும் சாரணியம், இலக்கிய ஆக்கம், நாடகம், விளையாட்டு, சமூக அரசியல் நாட்டம் காரணமாக என்னுடன் ஒன்றிப் பழகும் உறவாக இருந்தார்கள்.

எப்போழுது போனாலும் கதிரையில் இருத்தி பக்கத்தே தான் அமர்ந்து ஆற, அமர கதை சொல்லும் அம்மா, வாரும் தம்பி இரும் என்று தன் அலுவலுக்குத் தாவும் அப்பா, சூட்டிங் ஸ்ரார் விளையாட்டுக் கழக, கலைப்பெரு மன்ற பணிகளை அலச முன் வாசல் பக்கத்து அறையில் மணிக் கணக்கில் என்னுடன் செலவிடும் கெங்கா, அண்ணை என்று சிரிப்போடு அழைத்து அடுத்த விளையாட்டுப் பயிற்சிக்குத் தயாராகும் ரவி, அண்ணை ரீ குடிங்கோ, சாப்பிடுங்கோ என் உபசரிக்கும் பெரியபிள்ளை, செல்லப்பிள்ளையாக வீட்டில் வலம்வரும் தாயின் சாயலை தோற்றத்திலும் கதையிலும் அச்சடித்த பிரதி போல கொண்ட பாப்பா, குழப்படிகளுக் குட்டும் திட்டும் வாங்கிக் கொண்டு குட்டிப் பயலாக இருந்த சபேசன் என எல்லோருமே இன்னமும் அந்த நாள் கோலத்தில் நெஞ்சில் நிற்கின்றனர்.

அமரத்துவத்தில் முந்திக்கொண்ட 'பாப்பா' அந்த வீட்டுக்குள் அப்போதும் அழகுப் பதுமை. முழிப்பான அழகு. கறுப்புக் கலப்போடும் மினுக்கம் காட்டும் நிறம். சிரிப்பு, சறுகறுப்பு.

நித்தம் சினேகிதிகள் வட்டம் சுற்ற வலம்வரும் பாப்பா இறுதி நாட்களை எண்ணிக்கொண்டு வைத்தியசாலையில் இருந்தபோது, அவளா இவள்? என்ற வியப்பே மேலோங்கியது. சாரணியச் சீருடையில் அவள் வலம் வருவதும் கொள்ளை அழகு. ஆதனால் தானோ என்னவோ அவள் மேனி நோயின் தீனி ஆகி கொள்ளை போனது.

அம்பனையில் அமைந்திருந்த அந்த 'அறிவகமும்' போரால் நிலை குலைந்து புலம்பெயர்ந்தது. ஆனால் இன்றும் அதன் பெருமை மங்காது பொங்கி நிற்கிறது என்பதை 'பாப்பாவின்' மரணநேரம் ஊரில் நின்ற எம்மால் நேரில் பார்க்க முடிந்தது. ஊரில் வாழும் சபாபதிப் பெரியப்பாவின் மகள்மாருக்கு அனுதாபம் கூற தொடராகப் பலர். பக்கத்தே 'பாப்பா' தனக்கெனக் கட்டிய அந்த 'கொத்தர் கிணத்தடி' இல்லத்திலும் ஒரு சோகக் களை. விண்ணுக்கு எய்திய எம் அண்ணரின் துயரை எம்முடன் பகிர வந்தவர்கள், 'பாப்பாவின்' மரணம் பற்றியும் துயர் பகன்றார்கள்.

அம்பனையில் ஆல்போல் வீறுகொண்டிருந்த குடும்பம். லண்டனிலும் கெங்கா குடும்பமாக ஒன்றி நின்று விழாக்கள் முதலாக எங்கும் ஒளிக்கின்றது. அந்த ஆலமரத்தின் ஒரு அன்பான இளம் கிளை விழுந்து, இனி அந்தக் குடும்பக்கூட்டில் இருக்காது என்ற எண்ணம் கண்களை நிறைக்கின்றது.

'பாப்பா' உன் உடல் உபாதைகள் தீர மரணம்தான் பாதை என்றால் நீ போய் வா தங்காய். அண்ணரின் குடும்ப நண்பர்களின் எண்ணத்தில் நீ என்றும் இருப்பாய்

**உறவில் அம்பனை முதல் லண்டன் வரை
பவை ஜெயபாலன் அண்ணை**

கடைவிழி ததும்பிய எனது உணர்வியல்....

நிரம்பி வழியும்
உனது
ஒரு சொட்டுப் புன்னகையால்
எம்மைக் கட்டிப்போட்ட தேவதையே
அன்பை நிறப்ப வந்த பூரணம்
உன்னை இழந்து தவிக்கிறோம்
பாப்பாக்கா

உன் வீட்டு முற்றத்தில் நாம்
அன்புற்ற ஞாபகங்கள்
நேற்று நிகழ்ந்தவைகள் போல்
என் நெஞ்சத்தை அழுத்துதே அக்கா
விதியிட்ட சிறுகோட்டில் விளையாடித்
திரிந்த எம்மை போர்மேகம் சூழ்ந்ததினால்
திசைக்கொரு பக்கமாய்பிரித்துப்போட்டாலும்
உன் நினைவுகளை எம்மால்
அறுத்துப்போட முடியவில்லையே பாப்பாக்கா

பிறப்பையும் இறப்பையும்
இறைவன் தீர்மானித்தாலும்
எம் நெஞ்சத்தில் உனது
இருப்பை யாராலும்
எடுத்துச் செல்லவே முடியாது பாப்பாக்கா
வெறுமையின் வெற்றுக் கலத்தில்
நிசப்தத்தை ஊற்றி வைத்ததுபோல்
உன் சுவாசத்தின் வாசத்தை எம்முள் தெளித்துச்
சென்றுள்ளாய் அக்கா,
காலத்துக்கும் நீளும்

உந்தன் மரணம் தாண்டிய
வாழ்க்கை பயணம்
எம்முடன் தொடரும்
நறுமணம் தாங்கிய
நட்பெனும் பரப்பிலே
உன்னுடன் தொலைத்த நாட்களையும்
அன்பின் எப்பரிசங்களையும்
மறக்க முடியாது எம் நெஞ்சினுள்
புதைத்து வைத்திருக்கிறோம் பாப்பாக்கா

உயிர்நீக்கி வாழ்தலும் சாத்தியம்
என்பதற்கான உதாரணம் நீ
வறண்டு போன எமது இதயத்தை
ஈரப்படுத்திக் கொண்டேயிருப்பது
கடந்து சென்ற உனது நினைவுகள்

நட்புடன் யசோ (கனடா)

இலண்டன் சிவன் கோவிலின் சார்பில் இறுதிக் கிரியைகளின் போது ஆற்றிய உரை

‘அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர்
அன்புடையார் என்றும் உரியர் பிறர்க்கு’

என்னும் வள்ளுவ மொழிக்கேற்ப எல்லோருக்கும் அன்பான ஓர் உள்ளமாக வாழ்ந்து, அமரத்துவம்பெற்ற திருமதி. சிறீபாலகெங்காதேவி ராஜரத்னம் அவர்களின் இறுதிச் சடங்கில் கலந்து அன்னாரது ஆத்ம சாந்தியின் பொருட்டு, பிரார்த்தனை செய்யுமுகமாக நாம் சகலரும் இங்கு கூடியுள்ளோம். அமரர் சிறீபாலகெங்காதேவி ராஜரத்னம் அவர்களை எல்லோரும் ‘பாப்பா’ என அன்பாக அழைப்பார்கள். அவர் என்றும் தனது உள்ளத்திலேயும், செயலிலும் என்றும் பாப்பாதான். இவர் தெல்விப்பழை மகாஜனக் கல்லூரிக்கு அருகாமையிலுள்ள இல்லத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து கடந்த 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலண்டனில் வசித்து வந்தார். அன்பான சிரிப்பும், குழந்தை உள்ளமும் கொண்ட இவர் அனைவரது அன்புக்கும் உரியவராக வாழ்ந்தவர்.

சுமார் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் லூயிசம் சிவன் கோவில் அங்குரார்ப்பண நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது. அவரது மூத்த அண்ணரும், தெல்விப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியின் பழைய மாணவரும், சமூகத் தொண்டரும் பலராலும் ‘கெங்கா’ என நாடறியப்பட்ட திரு. சிறீகெங்காதரன் சிவன் ஆலய ஆரம்பகால அங்கத்தவராகும். அவரது முயற்சியில் நிகழ்வு நடைபெற்றபோது ‘பாப்பா’ அவ் ஆலயத்திற்கு வரும் பக்தர்களுக்கு அன்னதானம் கொடுக்கவேண்டுமென பெரு விருப்பம் கொண்டு தனது கைகளால் சமையல் செய்து சகலருக்கும் வயிறார உணவு வழங்கிய நிகழ்வு இன்னமும் எமது நினைவுகளை விட்டு அகலவில்லை.

அதே வேளை, தனது நோய் காரணமாக இறுதியாக வைத்தியசாலை செல்லுமுன்பும் சிவதரிசனம் செய்தே சென்றார். கடந்த 2018ம் ஆண்டு அவரது 60வது பிறந்தநாள் விழாவின்போது புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு இருந்த காட்சி இப்போதும் எமது கண்களில் நிற்கிறது. தீராத நோயினால் அவர் அவதியுற்ற போதிலும் நோய் குணமாகி திரும்பிவருவேன் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையுடன் காணப்பட்டார். துர்அதிர்ஸ்டவசமாக அவர் எம்மைவிட்டு விண்ணுலகம் சென்றுவிட்டார்.

“செல்ல பாப்பா”

சின்ன வயதிலேயே என்னைக் கவர்ந்த மனை அது. மகாஜனக் கல்லூரிக்கு கிழக்கு ஒட்டிய, கல்லூரி கிணற்றோடு தண்ணீர் பங்கையும் கொண்ட வீடு அது. பள்ளி விட்டதும் துள்ளி ஓடத் துடிக்கும் மாணவர்களின் சைக்கிள்கள் முற்றத்தை நிறைத்து நிற்கும். முன்புறம் பிரதான வீதி — பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை வீதி. முன்புற வீதிக்கு அப்பால் அம்பனைத் தோட்ட வெளி. வாளிப்பான காற்று முன் வேலிக் கதியால் கிளைகளில் தலை சீவிக் கொண்டு விறாந்தையில் தாண்டவமாடும். ஏந்தேரமும் மாணவ நண்பர்களால், உறவினர்களால் உலாவலிலும் குலாவலிலும் வீடு கலகலக்கும். வீடு கட்டப்பட்ட ஆரம்ப காலங்களில் நீல குளாய் மின் குமிழ்களின் ஒளிக்கதிர்களில் பக்கங்களின் பார்வை தொலைவுவரை ‘இது நாகலிங்கத்தார் வீடு’ என பறை சாற்றி நிற்கும். பொதுஉடமை இயக்கத் தலைவர்களின் படங்கள் சுவர்களில் தலைகாட்டி நிற்கும். இவ் இல்லத்தின் பெயர் ‘அறிவகம்’ ஆகும்.

எங்கள் அம்மம்மா அன்னலட்சுமி தம்பு உபாத்தியாயும் வள்ளிப்பிள்ளை கந்தப்பிள்ளையும் நல்ல நண்பிகள். அதேபோல எங்கள் அம்மாவும் நாகலிங்கம் அம்மானும் ஒத்த வயது விளையாட்டுப் பிள்ளைகள். இந்தத் தொடர்பு தலைமுறை தாவி ‘கெங்கா வீட்டுக்கும்’ நட்பாகத் தொடர்ந்தது. கெங்கா, ரவி, பெரியபிள்ளை, பாப்பா, சபேசன் எல்லோருமே பள்ளியிலும் சாரணியம், இலக்கிய ஆக்கம், நாடகம், விளையாட்டு, சமூக அரசியல் நாட்டம் காரணமாக என்னுடன் ஒன்றிப் பழகும் உறவாக இருந்தார்கள்.

எப்போழுது போனாலும் கதிரையில் இருத்தி பக்கத்தே தான் அமர்ந்து ஆற, அமர கதை சொல்லும் அம்மா, வாரும் தம்பி இரும் என்று தன் அலுவலுக்குத் தாவும் அப்பா, சூட்டிங் ஸ்ரார் விளையாட்டுக் கழக, கலைப்பெரு மன்ற பணிகளை அலச முன் வாசல் பக்கத்து அறையில் மணிக் கணக்கில் என்னுடன் செலவிடும் கெங்கா, அண்ணை என்று சிரிப்போடு அழைத்து அடுத்த விளையாட்டுப் பயிற்சிக்குத் தயாராகும் ரவி, அண்ணை ரீ குடிங்கோ, சாப்பிடுங்கோ என் உபசரிக்கும் பெரியபிள்ளை, செல்லப்பிள்ளையாக வீட்டில் வலம்வரும் தாயின் சாயலை தோற்றத்திலும் கதையிலும் அச்சடித்த பிரதி போல கொண்ட பாப்பா, குழப்படிகளுக் குட்டும் திட்டும் வாங்கிக் கொண்டு குட்டிப் பயலாக இருந்த சபேசன் என எல்லோருமே இன்னமும் அந்த நாள் கோலத்தில் நெஞ்சில் நிற்கின்றனர்.

அமரத்துவத்தில் முந்திக்கொண்ட ‘பாப்பா’ அந்த வீட்டுக்குள் அப்போதும் அழகுப் பதுமை. முழிப்பான அழகு. கறுப்புக் கலப்போடும் மினுக்கம் காட்டும் நிறம். சிரிப்பு, சுறுசுறுப்பு.

பாப்பா அக்காவின் நினைவுகளை மீட்டுகிறேன்

‘ஆனந்தி... பாப்பாக்கா கடுமையான சகவீனமாக ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறார்’ என பாலா கூறியது இன்னமும் என் காதுகளில் ஒலிக்கிறது. சிலவாரங்களின் பின்னர் பாப்பாக்கா இனிமேல் இல்லை என்ற செய்தியை நான் சபேசனின் முகநூலில் வாசித்த போது மனசு ஏற்க மறுத்தது. அன்பான ஒருவர் பாசத்துடன் ‘நீ’ அவர் விழித்து கதைப்பது மட்டுமே எனது நினைவுக்கு வந்து போனது. ‘என்ன அவசரம் உங்களுக்கு பாப்பா அக்கா’ என்று மட்டும் என் மனதிற்குள் அழுதேன். இன்னமும் நிறைய நாள் வாழ்ந்திருக்கலாம் என நினைத்தேன்.

எனக்கு வயது ஆறு. 1971ம் ஆண்டு அப்பா மாற்றலாகி மகாஜனக்கல்லூரிக்கு ஆசிரியராக வருகிறார். அவருடன் நானும் பாடசாலைக்கு வருகிறேன். இரண்டாம் வகுப்பில் முதன் முதலாகக் காலடி எடுத்து வைக்கிறேன். எனது வகுப்பறை மனையியல் கூடத்திற்கு அருகாமையில் இருந்தது. பாப்பா அக்காவை அப்போதே சந்தித்தாக ஞாபகம் உள்ளது. அப்பா ஆசிரியர் என்பதால், அப்பாவிடம் படிக்கும் அக்காமார் எல்லாரும் என்னுடனும் மிகவும் பரிவாகவே நடந்து கொள்வார்கள்.

இல்ல விளையாட்டு போட்டிகள் மற்றும் நிறுவியவர் நினைவுநாள் காலங்களில் பாப்பாக்கா மிகவும் பரபரப்பாக செயற்படுவார். அடிக்கடி அவரை மனையியல் கூடத்தில் அமிர்தநாயகம் ரீச்சுருடன் பார்த்திருக்கிறேன். பாப்பா அக்கா ‘கேக்’ செய்வதில் மிகவும் திறமையானவர் என்பதை பின்னர் அறிந்தேன். அவர் மாணவ தலைவியாக இருந்தது எல்லாமே இப்போதும் நினைவில் நிற்கிறது.

பாடசாலையின் கிணற்றில் பாதி அவர்கள் குடும்பத்திற்கு சொந்தமானது. சிலவேளைகளில் பாடசாலைப் பைப்பில் தண்ணீர் வராது போய்விட்டால், மாணவர்கள் இவர்கள் வீட்டிற்கு தயங்காமல் செல்வார்கள். இன்முகத்ததுடன் தண்ணீர் தருவார்கள். மகாஜனக்கல்லூரியையும் இவர்கள் வீட்டினரையும் பிரித்துப் பார்க்கவே முடியாது. பாடசாலை விட்டபின்னர் அவர்கள் வீட்டில் தொடர்ந்து பாடசாலை நடப்பது போல, நிறைய சைக்கிள்கள் அவர்களின் வேலியில் சாத்தியபடி நிற்கும். அவர்களின் வீடு எப்போதும் கலகலப்பாக இருப்பதை வீதியிலிருந்தே காணக் கூடியதாக இருந்தது.

எனது கணவரும் சபேசனும் நல்ல நண்பர்கள். அதனால் பாலாவும் ஓய்வு நேரங்களை அவர்களது வீட்டில் போக்குவதுண்டு. அதனால் என்னவோ எங்கள் காதல் விவகாரம் எல்லாம் சபேசனின் அக்கா இருவருக்கும் முதலிலிருந்தே தெரியும். பாப்பா அக்கா சிரித்தபடி என்னுடன் பகிடியாக கேட்டது இப்பவும் எனக்கு ஞாபகம் உள்ளது. அதன் பின்னர் நானும் அவர்களுடன் நன்றாக பழகுவேன். ஒருதடவை பாலா எனக்கு ‘கேக்’ கொண்டு வந்து தந்தார். அது பாப்பா அடித்து கொடுத்த ‘கேக்’ என்றுதான் சொன்னவர். பாப்பா அக்காவின் மரணச்செய்தி அறிந்த பின்னர் நாங்கள் இருவரும் அவரது ‘கேக்’ பற்றியும் கதைத்தோம்.

பாப்பாக்காவீட்டில் 1984ம் ஆண்டு ஒரு மாதமளவில் தங்கியிருந்தேன். அப்போது அவர்கள் வீட்டில் உள்ள அனைவருமே என்மீது மிகுந்த அன்பு காட்டினார்கள். ஆனால் பாப்பாக்காவும் கெங்காக்காவும் என்மீது காட்டிய அன்பை நான் வாழ்நாளில் என்றும் மறந்ததில்லை. இக்கட்டான நேரத்தில் உதவியவர்களை வாழ்நாளில் ஒருபோதுமே மறக்கவே முடியாது. அவ்வளவு அன்பாக பாப்பாக்கா என்னுடன் பழகியவர். அவர்களே என்னை சென்னைக்கு வழியனுப்பியும் வைத்தார்கள். அதன்பின்னர் அவரை 1986ம் ஆண்டு சென்னையில் சந்தித்தேன். எங்கள் வீட்டில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தே அவர் இலண்டன் புறப்பட்டார்.

இலண்டன் செல்லும் வேளைகளில் சபேசன் வீட்டிற்கு செல்வோம். அங்கு சபேசனின் சகோதரர்கள் அனைவரையும் சந்திப்போம். கடைசியாக ஒரு கிறிஸ்மஸ் கொண்டாட்டத்திற்கு சென்றிருந்த போது பாப்பாக்காவுடன் நீண்ட நேரம் பேசினேன். அப்போது அவர் தனது உடல் உபாதைகள் பற்றிக் கூறினார். மனதுக்கு கவலையாக இருந்தது. ஆனால் இவ்வளவு விரைவாக எங்களை விட்டுச் செல்வார் என நான் நினைக்கவில்லை. இப்பதான் அவவிற்கு வயது 60 ஆனது. இனியொரு தடவை இலண்டன் போகும் போது பாப்பாக்கா அங்கு இருக்க மாட்டார் என்பதை நினைக்க கவலையாக உள்ளது.

வாழ்வு என்பது மாயை என்று கூறுவார்கள். மாண்டவர் ஒருபோதும் மீண்டும் வருவதில்லை என்பதும் எமக்கு தெரிந்திருந்தும் கூட, எங்களுடன் அன்பாக பாசமாக பழகியவர்கள் எங்களை விட்டுப் பிரியும் போது, அந்தப் பிரிவு எங்களைக் கலங்க வைக்கிறது. ஆனால் இறப்பு என்பது அப்படியொன்றும் இழப்பு அல்ல. நாங்கள் ஒருவருடன் அன்பாக பழகும் போது அந்த நல்ல உள்ளங்கள் எங்களுக்குள் தெரியும். அவர்கள் உயிருடன் இருக்கும் போது அவர்களை பற்றி எப்போதாவது சந்திப்போம் அல்லது எப்போதாவது சிந்திப்போம். ஆனால் அவர்கள் இறந்து விட்டால், அந்த நல்ல உள்ளங்களை மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துப் பார்ப்போம். பாப்பா அக்காவும் எங்கள் இருவரது மனதிலும் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார். எங்கள் உள்ளத்தில் அவர் என்றும் சிரஞ்சீவிதான்.

பாப்பா அக்காவின் ஆத்மா சாந்தியடைய ஆண்டவனை பிரார்த்திப்போம்.

ஆனந்தி பாலசூரியன்

சகோதர பாசம்

பாப்பாவை அவர் இந்நாட்டிற்கு வந்த காலம் தொடக்கம் அறிமுகம். இதற்குக் காரணம் அவருடைய சகோதரர் கெங்காவுடன் பல வருட நட்பு. அத்துடன் இவர்களுடைய உற்றார், உறவினர் பலரையும் பல வருடங்களாக அறிமுகமானவன்.

1992ம் ஆண்டு, இலண்டன் சிவன் கோவிலை ஆரம்பித்த போது திரு. கெங்காதான் அவர்களும் அதன் ஆரம்பகால அறங்காவலராகப் பணி புரிந்தவர். முதன்நாள் பூசையின் போது அடியார்களுக்கு அன்னதானம் வழங்கும் பணியை அவர் பொறுப்பேற்றார். அதன் காரணத்தினால் பாப்பாவினுடைய மைத்துனி திருமதி. ஜெயா சிறீகெங்காதான் அவர்களுடன் இணைந்து அன்னதானம் வழங்குவதற்கான சமையல்களில் பங்கேற்றவர். அந் நாள் தொடக்கம் கோயில் பூசைகளில் அவர் கலந்துகொள்வது வழக்கமாயிற்று.

கெங்கா 1970களிலிருந்து பல அரசியல் கூட்டங்களில் பங்கேற்பது வழக்கம். அத்துடன் மகா ஜனக் கல்லாரி பழைய மாணவர் சங்க நிகழ்ச்சிகள், ரி எஸ் எஸ் ஏ (TSSA) நடாத்தும் விளையாட்டுப் போட்டிகள் ஆகியவற்றை முன்னின்று நடாத்துபவர். தனது சகோதரனுக்கு உதவியாக இந் நிகழ்ச்சிகளிலும் 'பாப்பா' கலந்து கொள்வார்.

தனது தகப்பனது நினைவாக ஆடி அமாவாசையின் போது கெங்காவின் இல்லத்தில் நடைபெறும் நிகழ்வில் எனக்கும் அழைப்பு வருவது வழக்கம். பாப்பாவின் இல்லம் செல்லும்போது அவரும் அவரது கணவரும் அளிக்கும் விருந்தோம்பலை எவரும் ஒருபோதுமே மறக்கமாட்டார்கள்.

கடந்த சில வருடங்களுக்கு முன்பாக பாப்பா தனது கணவருடன் தாய்நாட்டிற்குச் சென்று வாழத் திட்டமிட்டிருந்தார். அதற்காக தனது சொந்தக் காணியில் வீடு ஒன்றையும் கட்டி முடித்து, வேண்டிய பொருட்களையும் தான் பிறந்த ஊருக்கு அனுப்பியதையும் நான் அறிவேன். வெளிநாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் தாய்நாட்டிற்குத் திரும்ப வேண்டும் என எண்ணுபவர்கள் அரிது. இந் நிலையில் பாப்பாவையும், அவரது கணவரையும் பாராட்ட வேண்டும்.

இப் பிரயாண ஏற்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது இருவருக்கும் நோய் பீடித்துக்கொண்டது துர்அதிரஸ்டம். பாப்பாவாக இருந்தாலும், அவரது கணவர் திரு. இராஜரத்தினமாக இருந்தாலும் அவர்கள் தேவைகளைக் கவனிப்பதில் கெங்கா மிகவும் கவனத்துடனும் கரிசனையுடனும் ஈடுபட்டிருந்தார். கடந்த சில மாதங்களாக இவர்கள் இருவர்களது வைத்தியசாலைப் பிரயாணங்களைச் சலிக்காது மேற்கொண்டதை நான் மிகவும் அறிவேன். அவை யாவற்றையும் இங்கு விபரிக்க வேண்டியதில்லை. கெங்கா தனது சகோதரங்கள் மீது செலுத்திய பாசத்திற்கு அளவேயில்லை.

பிறப்பு உண்டெனில் இறப்பும் உண்டென்பதற்கு விதிவிலக்கில்லை. பாப்பா வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த வேளையில் கண்ட காட்சிகள் மறக்க முடியாதவை.

அவரது இனிய ஆத்மா சாந்தியடைய சகலமும் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன். ஓம் சாந்தி !

நடராசா சச்சிதானந்தன்

லண்டன் வந்தபோது உங்கள் வீட்டில் விருந்து சாப்பிட்ட நினைவு. சுவர்க்கம் என்று ஒன்றிருந்தால் செல்விருந்தோம்பி வரு விருந்து காத்திருப்பீங்க, நிச்சயம் வருவேன், இப்போதைக்கு அஞ்சலிகள்

வ ஐ ச ஜெயபாலன்

கவிஞர், நடிகர் -நோர்வே

பாப்பா அக்கா.

எனது குடும்பத்தில் அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் நாங்கள் மூன்று பிள்ளைகள். மூவரும் ஆண்கள். அம்மாவுக்கு நீண்டகாலமாக இது ஒரு பெரிய குறை. இதனால் அவளுக்கு ஊரிலுள்ள எங்கள் வயதையொத்த எல்லாப் பெண்குழந்தைகளுடனும் மிகவும் ஆசையாக இருப்பா. நான் ஆசையைப்போன்று அழைக்கும் சித்தப்பாவின் மகளை -எனக்கு அக்கா அவர்- எங்கள் வீட்டுக்கே கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டா. அவ்வளவு கெடு அவளுக்கு 'பெம்புளைப்' பிள்ளைகளில். அக்கா ஒரு ஆறுமாத காலத்தின் பின் அவரது கல்விக்காக தங்கள் வீட்டுக்கு போய்விட்டா என்ற போதும் அவரின் ஆசை அடங்கவில்லை. அதனாலோ என்னவோ எனக்கும் பெண் சகோதரங்கள் இல்லை என்ற எண்ணம் வலுவாக ஊறி விட்டிருந்தது. இது நான் நெருக்கமாகப் பழகிய குடும்பங்கள் எல்லாவற்றிலுமிருந்து எனக்கு நிறைய சகோதரிகள் வந்து சேர்வதற்குக் காரணமாகியிருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.. பிறந்த ஊரிலும், சொந்தத்திலும், வெளியிலுமாக நிறைய அக்காக்களையும் தங்கச்சிகளையும் கொண்ட ஒரு ஆளாக நான் ஆகிவிட்டிருந்தேன். இதன் காரணமாகவோ என்னவோ அவ்வாறே எனக்கு நிறைய அம்மாக்களும் உருவாகி விட்டிருந்தார்கள்.

புதுசு இதழில் என்னுடைய ஒரு சிறுகதை (வேலிகள்) வெளிவந்தது காரணமாக அதன் ஆசிரியர்களுள் ஒருவனான சபேசனுடனான உறவு ஆரம்பமான சில நாட்களில் அவனது வீட்டுக்குச் செல்லும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. காரணம் இப்போது ஞாபகத்தில் இல்லை. ஆனால், அவன் தனது அம்மாவையோ, தனது சகோதரிகளையோ அறிமுகப்படுத்தாமலே அவர்கள் யாரென்பதை நான் தெரிந்துகொண்டேன். அவர்களும் என்னை எப்போதோ தெரிந்த ஒருவனாகவே நடாத்தினார்கள். அன்று முதல் எனக்கு அவனது குடும்பம் எனக்கு மிகவும் சுதந்திரமானதும் இயல்பாகவே அவன் இல்லாவிட்டாலும் கூடப் போய்வரக் கூடியதுமான இடமாக மாறிவிட்டது. முன் விறாந்தையில் இருந்த எனக்கு தேனீர் கொண்டுவந்து பெரியக்கா தந்தபோதிலிருந்து அவர்கள் எல்லோரும் அம்மா, அக்கா, பாப்பா அக்கா என்ற உறவுக்குள் வந்துவிட்டார்கள். அப்போது அவனது வீட்டில் அவனது எந்த ஆண் சகோதரர்களும் இருக்கவில்லை. அதனால் அவர்களுடனான அறிமுகம் எதுவும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பாப்பா அக்கா அதிகம் பேசமாட்டார். ஆனால் அவரது புன்னகையும், அவதானிப்பும், வரவேற்பும் ஆழமானவை. அம்மாவையும், பெரியக்காவையும் விட அங்கு வரும் ஒவ்வொருவர் பற்றியும் அதிகமாகவும் நுணுக்கமாகவும் அறிந்து வைத்திருப்பார். ஒவ்வொருவரது குணாதிசயங்கள் பற்றியும் அவருக்கு தெளிவான மதிப்பீடு இருக்கும். என்னுடன் அவர் இவை பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். நான் சிலவேளைகளில் தெரியாமலும், சிலவேளைகளில் வேண்டுமென்றே மறுத்தும் அவருடன் உரையாடியிருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் அவர் அதே புன்னகையுடனோ அல்லது மெல்லிய சிரிப்புடனோ 'உங்களுக்கு இது விளங்காது' என்றோ அல்லது 'இப்போது விளங்காது' என்றோ குறிப்பிடுவார். தனது கருத்திலே மிகவும் உறுதியாக இருப்பார். கேட்டால் அவற்றுக்கான காரணக்கலாக சம்பவங்களை அடுக்குவார். நான், இவற்றை ஏற்காத சந்தர்ப்பத்திலும், அவர் சொல்வதை அசட்டை செய்வதில்லை. 'பாப்போம்' என்று சொல்வேன். ஆனால் சந்தர்ப்பம் வரும்போதெல்லாம் தனது கருத்துக்கு சார்பான நிகழ்வுகளை எனக்கு ஞாபகப் படுத்துவார். இது எனக்கு பல விடயங்களைப் புரிந்து கொள்ள உதவியிருக்கிறது. அவர் சொன்ன பல விடயங்கள் சரிதான் என்பதை பின்னாளில் நடந்த சம்பவங்கள் உறுதி செய்தன. சம்பவங்களைக் கூறுவது எனக்கு முக்கியமல்ல. ஆனால் பாப்பா அக்காவுக்கு மனிதர்களைப் படிக்கும் ஆற்றல் நிறைய, அல்லது குறைந்தபட்சம் என்னைவிட அதிகமாக இருந்தது பின்னாளில் நடந்த சம்பவங்கள் உறுதி செய்தன. சம்பவங்களைக் கூறுவது எனக்கு முக்கியமல்ல. ஆனால் பாப்பா அக்காவுக்கு மனிதர்களைப் படிக்கும் ஆற்றல் நிறைய, அல்லது குறைந்தபட்சம் என்னைவிட அதிகமாக இருந்தது என்பதே உண்மை. ஏன், எனது காதல் விடயம் தொடர்பாக யாரும் அறிந்து கொள்ள முன்பாகவே அடையாளம் கண்டு முதன் முதலாக என்னைக் கிண்டலடித்ததுவும் அவதான். ஆனால் அவரது சிறப்பு என்னவென்றால் யாரைப்பற்றி அவருக்கு என்ன அபிப்பிராயம் இருந்தாலும், அதற்காக அவர்கள் விட்டுக்கு வரும்போது எந்த வித்தியாசத்தையும் காட்டுவதில்லை.

இலங்கையில் இருக்கும்போது 1989க்குப் பின் அவருடனான சந்திப்பு மிகவும் குறைந்து போய்விட்டது. ஆயினும் அம்மா மூலமாக அவர்பற்றி அறிந்துகொண்டிருந்தேன். அண்மையில் இலண்டன் போயிருந்தபோது அவரை வைத்திய சாலையில் சென்று பார்த்தேன் கொண்டிருந்தார். சுவாசம் மட்டும் சீராக வந்து கொண்டிருந்தது. இதயத் துடிப்பும் கூட சீராகவே

உணர்வுகள் அற்ற நிலையில் அவர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். சுவாசம் மட்டும் சீராக வந்து கொண்டிருந்தது. இதயத் துடிப்பும் கூட சீராகவே இருந்தது. மீண்டும் உணர்வு பெற ஓரளவு வாய்ப்பிருக்கின்றது என்ற வைத்தியர்களின் கூற்றைச் சபேசன் சொன்னபோது நம்பிக்கையுடன் வெளியே வந்தேன். ஆனால் அது சாத்தியப்படவில்லை.

மனம் நிறைந்த அன்புடனும் ஆதரவுடனும் பழகிய, தங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தைப் புறக்கணித்து என்னையும் எனது சகாக்களையும் பாதுகாத்து ஆதரித்த அந்தக் குடும்பத்திலிருந்து பாப்பா அக்காவும் போய்விட்டார். போய் வாருங்கள் அக்கா. உங்கள் நினைவுகள் என்றென்றைக்குமாக எங்கள் இதயத்தில் நிறைந்திருக்கும். உங்களுக்கு என் அன்பான கண்ணீர் அஞ்சலிகள்.

எஸ் கே விக்கினேஸ்வரன்

தங்கை 'பாப்பா' அவர்களின் மரணச்செய்தி அறிந்து மிகவும் கவலையடைந்தேன். பள்ளி நாட்களில் இருந்து நண்பன் கெங்காதரனுடனும், அவர்கள் குடும்பத்தில் எல்லோருடனும் அண்ணனாய், நண்பனாய் பழகிய காலங்கள் மறக்கமுடியாதவை. எனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

சகோதரி பாப்பாவின் ஆன்மா சாந்தி அடைய வேண்டுகின்றேன்

ஓம் சாந்தி

சிவம் நாகலிங்கம் (கனடா)

மனிதர்களை நேசித்தவர் 'பாப்பா அக்கா'

எங்களால் அன்புடன் பாப்பா அக்கா என்று அழைக்கப்படும் கெங்கா அக்கா (திருமதி சிறிபால கெங்காதேவி இராஜரத்தினம்) அவர்கள் காலமான செய்தி பேரிடியாய் தலையில் இறங்கி மனதைக் கனக்கச் செய்கிறது. சபேசன் அண்ணனின் சகோதரியான அவர் நம்மை அன்புடன் அரவணைத்து பாசத்துடன் உறவு கொண்டவர். தன்னுடைய உறவுகளை சந்திக்கும் பொருட்டும் தாம் கட்டிய புதிய வீட்டுக்கு கிரகசாந்தி செய்யும் பொருட்டு 2016ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்தபோதே அவரை எம்மால் தரிசிக்க முனைந்தது. அவரை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. இளநகை மாறாத இனிய முகமும் இன்சொல் கொண்டு விருந்தினரை வரவேற்கும் அவரின் இனிய சுபாவமும் பழகிய ஒருவரால் என்றுமே மறக்கமுடியாது. மதியவேளைகளில் அவர் வீட்டுக்கு செல்பவர்கள் வீட்டில் கைநனைக்காமல் வரமுடியாது. அந்தளவுக்கு மனிதர்களை ஆழமாக நேசித்தவர். நீண்ட நேரம் அவரோடு உரையாடிக் கொண்டு இருக்கும் போது அடிக்கடி குளிர்பாணங்களை தானே தயாரித்து வழங்குவார். அதுவே அவருடைய சுபாவம். அவருடன் சாதாரணமாக பழகுவருக்கே அவரை நன்றாகத் தெரியும்.

கெங்கா அண்ணை தன்னுடைய ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்களை 2016 இல் யாழ் மகாஜனக் கல்லூரிக்கு அன்பளிப்பு செய்திருந்தார். அதனை ஆங்கிலம் வேறு தமிழ் புத்தகம் வேறு எனத் தரம் பிரித்து உறைபாக்கில் மூட்டையாகக் கட்டி நாம் இருவருமே சிறிய வண்டியில் ஏற்றி மகாஜனக் கல்லூரிக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தோம். அச்சமயம் அவர் உடல் நலமுற்று இருந்த போதிலும் தன் அசதியை பாராட்டாது மனமகிழ்வுடன் இக்கைங்கரியத்தைச் செய்தார். அச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்கள் சிலவற்றையும் தந்து உதவினார். அவ்வகையில் எனக்கு பொ.கனகசுபாபதியின் எம்மை வாழவைத்தவர்கள், சிவாஜிகணேசன் எழுதிய எனது சுயசரிதை, ப.திருநாவுக்கரசின் சொல்லப்படாத சினிமா, தெட்சணாமூர்த்தியின் எட்டாவது அதிசயம் முதலிய புத்தகங்களும் தமிழர் தகவல், உலகத்தமிழ் பேரமைப்பு, மல்லிகை 35ஆவது இதழ், இந்தியாடுடே 1994ஆம் ஆண்டு மலர், கலையமுதம், பொதிகை முதலான இதழ்களும் கிடைத்தன. அவர் தந்த புத்தகங்கள் இன்றும் என் வீட்டில் அவருடைய பசுமையான நினைவுகளை காவி நிற்கின்றன. மனிதம் கண்டெடுத்த அன்புத்

அவர்ஆத்மா சாந்தியடைய பிராதிக்கிறேன். என்றும் எப்போதும் என்னை போன்றவர்களின் உள்ளங்களில் அவர் அழியாமல் இருப்பார்.

சி ரமேஸ்

ஆசிரியர், மகாஜனக் கல்லூரி

பாப்பா அக்காவை கடைசியாக கண்டு கொள்ள எனக்குத்தான் காலம் கை கொடுக்கவில்லை.

விமல் குழந்தைவேலு

எழுத்தாளர்

என்னை காணும் பொழுதெல்லாம் அன்புடன் உரையாடும் பாப்பா அக்காவின் மறைவு மிகுந்த கவலையளிக்கிறது. பாப்பா அக்காவின் ஆன்மா சாந்தியடைய இறைவனை வேண்டுகிறேன்

வி சிவதாஸ்

முன்னாள் உதைபந்தாட்ட வீரன், மகாஜனக் கல்லூரி

அம்பனையில் உள்ள அவரது வீட்டில் பழகியது இன்றும் கண்முன் நிழலாடுகிறது

ந பரமேஸ்வரன்

முத்த ஊடகவியலாளர்

அஞ்சலிகள்! சபேசன் அண்ணை, உங்கள் துயரில் இணைகிறேன்.. காலமும் நினைவுகளும் இழப்பின் துயரைக் கடக்க துணை நிற்கட்டும்.

ருபன் சிவராஜா

நோர்வே

Since 1990, we have known Papa Acca and lived with her in Lee, London
So it has come as a great shock and sadness that Papa Acca has passed away.
We have had many fond memories of our time with Papa Acca.
Please accept our sincere condolences to her family.

Shanki Iynkaran & Vijayakumari

I know her and her family very well. I know late Mrs.Pappa from her younger days. Earlier they lived close to Mahajana College, Tellippalai. Late Mrs. Pappa and her sister and brothers all studied at Mahajana college, Tellippalai. I had the chance to talk with them including their parents also. Very nice family. Late Mrs. Pappa was a nice person. My condolences to her family and to her brothers and sister. May her soul rest in peace

Ampalavanar Sivapalan

Mahajana Cricketer in the Early 60s

கடந்த 50ஆண்டு நினைவுகள் மறக்க முடியுமா பாப்பா.ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை தெரிவித்துக்
கொள்கின்றோம்

கந்தையா நடராஜா
யாழ்ப்பாணம்

தோழமையான குடும்பத்தில் சபேசன் மட்டுமல்ல தோழன் எனக்கு பாப்பா அக்காவும் தான்
தோழி அன்பாக பேசுவது கோபத்தில் சண்டைபிடிப்பது என ஒரு சாமான்ய பெண்ணாக
வாழ்ந்தாய் ஆனாலும் உனது உபசரிப்பு அதிலும் சுவையான சிற்றூண்டிகள் புலம்பெயர்ந்த
பின்பும் உன்மீது நான் என் குடும்பத்தின் மீது நீ கொண்ட அன்பு அளவற்றது சென்று வா
பாப்பாக்கா

சின்னத்தம்பி ராதாகிருஷ்ணன்
பாரீஸ், பிரான்ஸ்

இறையருள் வேண்டுகிறோம்

எரிகின்ற மனவிளக்கின்
வெளிச்சத்தில் தெரியும்
ஊற்றெழுந்த அன்பின்
தோற்றமதை பிரித்தெடுத்த
தர்மதேவா!!!
துடிக்கின்றான் தோழன்
கண்ணீரில் மிதக்கின்றான்
அக்கா மாண்ட கதை
கேட்டு மனம் வெதும்பி
நிற்கின்றோம்
மொழியுரைக்க நாதமும்பி
விழிநீரை தெளிக்கின்றோம்
பிரிவென்னும் கொடுத்தியில்
எரிகின்ற பாப்பா அக்காவின்
குடும்பத்திற்கு ஏதுரைப்போம் ...!!!
இரு விழியில் அருவி வரும்
உங்கள் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்கு
அருகில் நாமிலையே ...!!!
சபேஷா உனது அக்காவின்
ஆத்மா சாந்தி பெற
இறையருள் வேண்டுகிறோம்

கண்ணீருடன்

இராகவன்

பாப்பா அக்கா மரணம்

1983-1989 போராட்டக் காலத்தில் எம்முடன்
(என்.எல்.எவ்.ரியுடன்) இணைந்திருந்த ஒரு
குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட மரணம். எமது போராட்டத்தில்
எதோ ஒரு விதத்தில் பாப்பா அக்கா
இணைந்திருந்தார். 1985இல் சபேசன் இலங்கையில்
இல்லாத காலத்தின் பின், எங்கள் உறவு மேலும்
வலுப்பெற்று இருந்தது.

பல தோழர் அங்கு எந்த நேரத்தில் வந்தாலும்
தங்கவும், உண்பதற்கு உணவையும் மகிழ்சியுடன்
பகிந்தர்வர்கள். தகவல் பரிமாற்றம் முதல்
தேவைப்பட்ட அனைத்து உதவிகளையும்
செய்தவர்கள்.

எமது கிராமம் (வறுத்தலைவிளான்) அடிக்கடி
இராணுவ வன்முறைக்குள்ளாகி நாம் வெளியேறி
ஓடிய போது கூட, அவர்கள் வீடு எனது
குடும்பத்துக்கு புகலிடம் வழங்கியது.

புலிகள், ரெலோ எம்மீது வன்முறையை எவிய
போது அவர்களும் கண்கணிப்புக்கு உள்ளாகியதுடன்,
ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் முகம் கொடுத்தனர்.

சமூக நோக்குடன் கூடிவாழும் குடும்பத்தில் பாபா
அக்காவின் மரணம், எமது துயரமும் கூட.

ரயாகரன்

பிரான்ஸ்

பொதுவாக எல்லோருக்கும் அவரவர் வீடே வீடு! ஆனால், மகாஜனக் கல்லூரியின் அருகில் இருக்கும் அந்த வீட்டுக்கு எண்ணற்றோர் தம் வீடாய் உரிமை கொண்டாடக்கூடும். அது எனக்கும் நண்பர்களுக்கும் சபேசனின் வீடு. வேறு சிலருக்கு அது கெங்காவின் வீடு, இன்னும் சிலருக்கு அது ரவி வீடு. மற்றும் சிலருக்கு ரஜனி வீடு, வேறு கொஞ்சப் பேருக்கு பாப்பா வீடு. ஆனாலும் எல்லோருக்கும் அது தங்கள் இன்னொரு வீடாகவே இருந்தது. பாடசாலையின் அருகில் இருந்ததால் மட்டும் அந்த வீட்டுக்கு அநேக நண்பர்கள் இருந்தார்கள் என்றில்லை. தம் வீடு போலவே அதை உரிமை கொண்டாடிய அனைவருக்கும் அந்த வீட்டில் உறவும் உரிமையும் இருந்தது. தம்பியின் நண்பர்கள் அண்ணருக்குத் தம்பி போலாயினர். அக்காவின் நண்பியர், தம்பியின் நண்பர்கட்கு அக்காவும் ஆகினர். அண்ணரின் நண்பர்கள் தம்பியின் நண்பர்கட்கு அண்ணன்மார் ஆயினர். இப்படிச் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் ஆலமரம் போல இருந்த அந்த வீட்டில் அம்மா, எல்லோருக்கும் அம்மாதான். புலம்பெயர்ந்து வேற்றுமண்ணில் வாழ்ந்தாலும் அதே கனிவு அத்தனை பேரிடமும் தொடர்ந்தது, வேரை அவர்கள் இழக்கவில்லை என்றே சுட்டுகிறது. காலம் தன்பாட்டில் போகிற வழியில் துயரவித்தைகளை விதைத்துவிட்டுப் போகிறது. பாப்பா அந்த வீட்டின் ஒரு கிளை. வேர்கள் மட்டுமல்ல, விழுதுகளும் ஆலமரத்தின் அழகுக்கும் உறுதிக்கும் காரணம். பாப்பாவின் கிளையும் விழுதுகளை ஆங்காங்கே பரப்பியதில் எல்லாப் பறவைகளும் சிறுவிலங்குகளும் தமக்கான இடத்தைக் கண்டன. அப்படி அனைவர் கவனத்தையும் ஈர்த்த ஓர் ஆலமரத்தின் கதையும் துயரக்கோடுகளைக் கண்டது. ஒரு தொடரின் கண்ணி அறுவதை ஒத்தது பாப்பாவின் மரணம். நாமும் மரணத்தை ஒருபோது சந்திப்போம் என்றாலும், இத்துயர் பலரையும் தம் துயராக எண்ணம் கொள்ள வைத்திருக்கிறது. அத்துணை ஆழமான அன்பை இக்குடும்பத்தினர் மற்றோர் மீது செலுத்தினர். அதன் பிரதிபலனாக மற்றோரது அன்பை மட்டுமன்றி, இத்தகு துயரகூழ் நிலையில் மற்றோரது ஆதரவையும் பெறுகின்றனர். தவிர்க்க இயலாது என்றாலும் மரணம் துயர் தருகிறது காலம்காலமாக. அத்துயரை இக்குடும்பத்தின் பரந்த நட்புவட்டம் ஆற்றும். காலமும் அதற்குத் துணை நிற்கும்.

இளவாலை விஜயேந்திரன்

பாப்பாவின் வாழ்வில் சந்தோசத்தை ஏற்படுத்தக் காரணமான அனைவரையும்
நன்றியுடன் நினைக்கின்றோம்

புரப்பாவின் நோய்களுடனான நீண்ட போராட்டத்தில் உதவிய அனைவருக்கும் ந

தந்தை: திரு கந்தப்பிள்ளை நாகலிங்கம்
தாயார்: திருமதி சிவகெங்கை நாகலிங்கம் (முருகே)

கணவர்: திரு சுப்பிரமணியம் இராஜரத்தினம்

மாமன்: திரு கணபதிப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம்
மாமி: திருமதி இராசம்மா சுப்பிரமணியம்

சகோதரர்கள்:

சிறிகெங்காதரன் (ஜெயகௌரி)
சிறிபாலகெங்காதரன் (தாரணி)
சிறிகெங்காதேவி (சிறிதரன்)
சிறிசபேசன் (மலர்விழி)

பெறாமக்கள்:

ஜனகன்
கார்த்திகேயன் - கார்த்திக்
ரிசிகேசன் - ரிசி
பொன்னி
புரிதி

பெரிய தகப்பன் திரு கந்தப்பிள்ளை சபாபதி
பெரிய தாயார்: திருமதி சின்னம்மா சபாபதி

ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்கள்:

திருமதி தவமணி கந்தசாமி
திருமதி தயாளமணி கந்தசாமி
திருமதி தங்கமணி செல்வராஜா

பெறாமக்கள்:

கீதா
கீர்த்தனா
கீர்த்தனன்

**மனம் நெகிழ்ச்செய்த
இறுதி அஞ்சலி**

திருமதி சிறிபாலகெங்காதேவி இராஜரத்தினம் [பாப்பா]

பூமலை 12ம் திகதி திமரெள இயற்கை எய்திய 'பாப்பா' என்று அழைக்கப்பட்ட திருமதி சிறிபாலகெங்காதேவி இராஜரத்தினம் அவர்களின் மரணச் செய்திக்குள் சென்ற மூன்று நாட்கள் 21ம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை பிரித்தானிய தமிழர் சமூகத்தின் பல்வேறு தரப்பினரின் கண்ணீர் அஞ்சலிக்கு மத்தியில் இடம்பெற்றது.

தென்கிழக்கு இலண்டனில் தடைபெற்ற இறுதி நிகழ்வில் சமூகத்தின் பல்வேறு அமைப்புகளைச் சேர்ந்தோர் கலந்துகொண்டமையை அவதானிக்க முடிந்தது. சமயக்கிரியைகளை அவருடைய கணவர் திரு. இராஜரத்தினத்துடன் இணைந்து சகோதரர்களான சிறிகெங்காதரன் (சிறு சேவைப்பாளர், அரசியலாளர் செல்வன்), சிறிபாலகெங்காதரன் (புழைப்பாளர்தின் பிரபல விளையாட்டு வீரர் ரவி), சிறிசபேசன் (எழுத்தாளர், கவிஞர் சபேசன்) ஆகியோர் இணைந்து சென்னை வித்யாசபாசக இருந்ததுடன் குடும்ப உறுவையும் சகோதர பாசத்தையும் எடுத்துக்காட்டியது.

மகாஜனக் கல்லூரி, ஸ்ரீமீசம் சிவன் ஆலயம், தமிழ்ப்பாடசாலைகள் விளையாட்டுச் சங்கம் பாப்பாவின் சக மானவிகள், ஐம்பது ஆண்டுகளிற்கு முன்னதாக தெல்லிப்பாளையில் இயங்கிய சூட்டிங் ஸ்கார் விளையாட்டுக் கழகம் எப்போதாவது எார்பிஸ் மானவிகள் அறவிலிக்கப்பட்டு அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டன.

மகாஜனக் கல்லூரி எார்பிஸ் டாக்டர் நவரத்தினம் அவர்களும் சிவன் கோயிலின் எார்பிஸ் அருள்மொகல் அவர்களும் அஞ்சலி உரையாற்றினர். குடும்ப நண்பர், அரசியலாளர் சிவலிங்கம், பெறாமக்கள் ஜனகன் ஆகியோரின் உரைகள் அனைவரையும் நெகிழ்ச்சி செய்தன.

பல நாற்றுக் கணக்காளர்கள் கலந்து கொண்ட இறுதி அஞ்சலியில் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. அனந்தசங்கரியும், யூனியன் கல்லூரியின் இன்றைய அதிபர் திரு. வரதனும், இவர்களை தூதுவரையாற்றின சார்பிஸ் ஜனாப் கலிமும் கலந்து கொண்டமையை அவதானிக்க முடிந்தது.

காலம்வென்ற திருமதி சிறிபாலகெங்காதேவி இராஜரத்தினம் அவர்களுக்கு புதினம் பத்திரிகையும் நவது அஞ்சலியைத் தெரிவிக்கிறது.

பாப்பாவிற்கு வைத்தியம் பார்த்த வைத்தியர்களுக்கு நன்றி

